

Εξιχνιάζοντας το Έγκλημα στην Αρχαία Αμφίπολη

Τετάρτη, 10 Ιουνίου 2015

Στυγερό έγκλημα στην Αρχαία Αμφίπολη! Πέντε κορμιά βουτηγμένα στο αίμα και ένας ύποπτος συνθέτουν το παζλ των αποτρόπαιων δολοφονιών. Όμως τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται ή όπως οι αληθινοί δράστες θα ήθελαν να φανεί...

Τα άψυχα κορμιά φέρουν πάνω τους τα στοιχεία που «μαρτυρούν» τους αυτουργούς. Αυτός που αναλαμβάνει να ξετυλίξει το νήμα της υπόθεσης δεν είναι άλλος από τον Αλέξανδρο τον Αθηναίο...

Ο ήρωας του Θάνου Κονδύλη στην δεύτερη του περιπέτεια καθιλώνει τον αναγνώστη μέχρι και την τελευταία σελίδα. Με τις κινήσεις του σπάει την ομερτά της βίβλας και αποκαλύπτει μια πολύκροτη υπόθεση που οι δολοφονίες αποτελούσαν την κορυφή του παγόβουνου.

Ο συγγραφέας του «Έγκλημα στην Αρχαία Αμφίπολη» Θάνος Κονδύλης «ανακρίνεται» από το Πινάκιο για το νέο του συνταρακτικό βιβλίο και απαντά με ευθύτητα στα ερωτήματα που του θέτουμε. Απολαύστε την συνέντευξη που ακολουθεί αλλά να διαβάσετε και το βιβλίο το οποίο θα σας κερδίσει από την πρώτη στιγμή... «Τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται και τίποτα δεν είναι πιο σκληρό από την αλήθεια».

Συνέντευξη στον Λευτέρη Χ. Θεοδωρακόπουλο και στο Πινάκιο

«Έγκλημα στην Αρχαία Αμφίπολη», ένα βιβλίο που δουλεύατε πολύ καιρό. Γιατί το έργο σας αυτό έχετε αποσπάσει πολλές θετικές κριτικές και απόψεις. Θεωρείτε πως είναι από τις αιχμές του δόρατος της συγγραφικής σας πορείας;

«Είναι από τα πιο σημαντικά βιβλία μου με ιστορικό περιεχόμενο. Μου χρειάστηκε έρευνα τριών μηνών στις βιβλιοθήκες και περίπου επτά μήνες για να το ολοκληρώσω. Η ιστορία της αρχαίας Ελλάδας σε κάθε επίπεδο περνάει μέσα σε αυτές τις σελίδες. Λοιπόν όχι τυχαία έχει ασχοληθεί το κοινό που αγαπάει την ελληνική ιστορία και τα ποιοτικά αναγνώσματα. Πιστεύω ότι έλειπε ένα τέτοιο βιβλίο από την ελληνική αγορά του μυθιστορήματος και γι' αυτό το έγραψα».

Είναι η δεύτερη περιπέτεια του Αλεξάνδρου του Αθηναίου, γιατί λοιπόν η δράση αυτή την φορά μεταφέρθηκε και εκτυλίχθηκε στην Αρχαία Αμφίπολη;

«Το ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΑΜΦΙΠΟΛΗ είναι η δεύτερη περιπέτεια του Αλεξάνδρου Αθηναίου, δικαστή που τώρα καταφτάνει στην Αμφίπολη, αποικία των Αθηναίων στη Μακεδονία τον 5^ο αιώνα π. Χ. Η πόλη αυτή δεν ήταν καθόλου τυχαία για την Αθήνα. Ουσιαστικά ήταν μια, κατά το δυνατόν, πόλη – αντίγραφο της μητρόπολης και άρα ισάξιά της. Με αυτό το μυθιστόρημα, πλην των άλλων, θέλω να δείξω στον αναγνώστη την ιμπεριαλιστική πολιτική της μεγάλης δύναμης της αρχαιότητας, της Αθήνας, η οποία εν πολλοίς δρούσε στον αρχαίο κόσμο όπως σήμερα η Αμερική. Δεν είχα καλύτερη επιλογή από την αρχαία Αμφίπολη. Πάντα πίστευα ότι το παρελθόν μπορεί να μας διδάξει πολλαπλά και γι' αυτό επέλεξα την Αμφίπολη για κέντρο του μυθιστορήματος μου».

«Μια στο τόσο οι άρχοντες δεν είναι κακό να ερχόμαστε σε επαφή με τον κόσμο. Να αφουγκραζόμαστε τις ανάγκες του. Πιστεύω μάλιστα πως αυτό είναι επιτακτικό...» Αυτό συμβαίνει στην δικιά μας σύγχρονη πολιτική κοινωνία;

«Μάλλον όχι. Οι άρχοντες, όποιοι και να είναι αυτοί, σήμερα ασχολούνται ελάχιστα με τον κόσμο. Εκτός κι αν είναι περίοδος εκλογών οπότε και επαιτούν την ψήφο του τάζοντας «λαγούς με πετραχήλια» όπως λέει η παροιμία. Αντίθετα με την αρχαία Ελλάδα όπου οι πολιτικοί κυκλοφορούσαν ανάμεσα στο λαό, ήταν ένας πολίτης ανάμεσα στους πολίτες, τίποτε περισσότερο και τίποτα λιγότερο».

«Η κοπέλα έφυγε αφήνοντας πίσω της ένα χαμόγελο που υποσχόταν πολλά. Ξαναγύρισα κατά τη θάλασσα. Έκλεισα τα μάτια μου και αφέθηκα να ακούω το κάλεσμα».
Γυναίκα και θάλασσα σε ένα ενσταντανέ... Εκείνη την στιγμή κυριεύσαν τον Αλέξανδρο τον Αθηναίο και τα δύο δημιουργώντας του «πύρινες σκέψεις».
Τελικά η πυρ, η γυνή και η θάλασσα είναι αναπόσπαστα κομμάτια της ζωής μας;

«Για το πυρ και τη θάλασσα δεν ξέρω. Αναπόφευκτα όμως - και προσωπικώς θα έλεγα, ειδικά για τις γυναίκες... ΕΥΤΥΧΩΣ που υπάρχουν ανάμεσά μας! Για σκεφτείτε, τι θα ήταν μια ζωή χωρίς το θηλυκό; Τίποτα. Ο κόσμος δεν θα προχωρούσε. Η ζωή του άντρα εξαρτάται από τη γυναίκα πολλαπλώς, και δεν εννοώ μόνον ερωτικά. Το θήλυ είναι ουσιαστικά η πεμπτουσία της ύπαρξης αυτού του κόσμου, από κάθε άποψη. Εδώ θα πω και κάτι άλλο. Μην ξεχνάτε ότι πριν από αυτό που ονομάζουμε «ιστορικοί χρόνοι», η γυναικιά, η μορφή της, ήταν η κυρίαρχη σε όλο τον κόσμο. Ειδικά στην προϊστορική εποχή ήταν και ο μοναδικός «Θεός» που

τιμώνταν από τους ανθρώπους. Η μετάβαση των κοινωνιών σε ένα νέο επίπεδο κατά τη διάρκεια των ιστορικών χρόνων έφερε την πλήρη ανατροπή με κυρίαρχους πλέον τους άρρενες, ακόμα και σε επίπεδο... θεών, ότι και να σημαίνει αυτό!».

«Αν ήταν νησί θα έλεγα ότι βρισκόμουν στα νησιά των Μακάρων, όπου πηγαίνουν οι ψυχές των ενάρετων ανθρώπων και των «όλβιων ηρώων»...που λέει και ο ποιητής Ησίοδος. Εμείς πια σήμερα έχουμε ξεχάσει με την ζωή που κάνουμε να αναζητούμε αυτά τα νησιά;

«Δυστυχώς οι σημερινοί άνθρωποι δεν ασχολούνται με ιδέες αλλά μόνο με πράγματα. Με άλλα λόγια δεν τους ενδιαφέρει το ιδεατό και το ιδανικό παρά μόνον αυτό που βλέπουν τα μάτια τους και αυτό που πιάνουν τα χέρια τους. Πιστεύω ότι αυτό είναι ο μεγαλύτερος υποβιβασμός του πολιτισμού μας σε σχέση με τον πολιτισμό που είχε αναπτύξει η αρχαία Ελλάδα και ο οποίος σε μεγάλο βαθμό στηριζόταν στις ιδέες, στον μη υλικό κόσμο, αλλά χωρίς να υποβιβάζεται και ο κόσμος των πραγμάτων και των αισθήσεων. Θεωρώ ότι τότε υπήρχε μια ισορροπία που σήμερα έχει χαθεί».

«Οι τοκογλύφοι είναι οι χειρότεροι εχθροί του πολίτη και της δημοκρατίας σε συλλογικό επίπεδο», είπε ο Αλέξανδρος ο Αθηναίος αναφερόμενος στον Χρύσανθο. Αλήθεια τι θα έλεγε αν ζούσε σήμερα που ολόκληρος ο πλανήτης είναι δέσμιος μιας παρέας τοκογλύφων;

«Απλά θα επιβεβαίωνε στωικά την άποψή του. Σε γενικές γραμμές ο κόσμος της αρχαίας Ελλάδας δεν διέφερε και πολύ από το σημερινό κόσμο. Ο Αλέξανδρος ήταν ένας πραγματιστής της εποχής του. Είχε τα μάτια του ανοιχτά και λόγω επαγγέλματος αφουγκραζόταν περισσότερο από τον καθένα την εποχή του. Λοιπόν δεν νομίζω ότι θα αισθανόταν και ιδιαίτερη έκπληξη αν ζούσε σήμερα».

Θα μπορούσε ο Αεροπαγίτης να κρατήσει τα στοιχεία που του εμφανίστηκαν στην αρχή και να έκλεινε την υπόθεση σε βάρος του Χρύσανθου. Ωστόσο έκανε διεξοδικές έρευνες και κομμάτι – κομμάτι συμπλήρωσε το παζλ της πολλαπλής

δολοφονίας. Ο ρόλος του δικαστή αποδεικνύεται σημαντικός για την ζωή των ανθρώπων όπως αντίστοιχα του γιατρού. Η πίστη στην απονομή της δικαιοσύνης οπλίζει με υπομονή και πίστη τους ανθρώπους μέχρι τις ημέρες μας;

«Νομίζω, αυτά τα δυο στοιχεία αποτελούν καταφύγιο κάθε ανθρώπου που πιστεύει στο θείον και στο ότι η δικαιοσύνη είναι τελική μια έκφρασή του. Ειδικά στις μέρες μας που η ανομία είναι σχεδόν καθεστώς, η δικαιοσύνη αποτελεί πραγματικά πυλώνα σταθερότητας της κοινωνίας μας».

Πόσο σημαντικές ήταν οι γνωματεύσεις του ιατροδικαστή στη διαλεύκανση του εγκλήματος;

«Η ιατρική ήταν από τις σπουδαιότερες επιστήμες που άνθισαν στη χώρα μας ήδη από την αρχαιότητα. Λοιπόν δεν θα μπορούσα να μην την αναφέρω. Μαζί και η φιλοσοφία και τα μαθηματικά. Στο ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΑΜΦΙΠΟΛΗ η ιατρική και ο εκπρόσωπός της, ο φίλος του δικαστή Αλεξάνδρου όντως κατέχουν σημαντική θέση».

Ένα πρόσωπο του «πάτου» της κοινωνίας ήταν αυτό του οποίου η μαρτυρία ουσιαστικά διασταύρωσε της εικασίες του Αεροπαγίτη. Αυτό δείχνει πως πρέπει να σεβόμαστε όποιον είναι δίπλα μας όσο «ψηλά» και «χαμηλά» και αν είναι;

«Η μαρτυρία αυτού του προσώπου ήταν όντως βοηθητική. Αλλά σε τίποτα δεν θα μπορούσε να βοηθήσει από μόνη της τον Αλέξανδρο. Ουσιαστικά ένα νόημα και μια ιδέα που περνά στο κείμενο είναι ότι η λογική έχει πολλές πτυχές και ο συνδυασμός τους και μόνον αυτός οδηγεί στην λύση ή αν θέλετε στη λύτρωση».

«Θυμήθηκα το ρητό που αποδίδεται στον γνωστό Χείλωνα τον Λακεδαιμόνιο, τα «Μηδέν Άγαν»...» Η υπερβολή βλάπτει ωστόσο δεν φαίνεται από την ιστορία μας αλλά και από το DNA μας πως είμαστε λαός που δεν έχει καθόλου μέτρο;

«Πολύ σωστά. Και αυτό είναι ένα από τα βασικά νοήματα της ιστορίας που θα διαβάσετε. Η υπερβολή πάντα βλάπτει – ακόμα και στο επίπεδο της αγάπης - και ποτέ δεν ωφελεί. Δυστυχώς οι Έλληνες είμαστε, θεωρώ, λαός της υπερβολής και πολλές φορές πιστεύουμε ότι μπορούμε να κάνουμε πράγματα που υπερβαίνουν τις δυνάμεις μας».

Ο Κτησιφώντας ο αρχιτέκτων είναι το «κλειδί» του παρελθόντος με το σήμερα;

«Πολύ σωστά. Σε αυτό ειδικά το μέρος του βιβλίου θα διαβάσει ο αναγνώστης τη μυθιστορηματική εκδοχή για το πώς ενδεχομένως ξεκίνησε η οικοδόμηση του σημερινού τύμβου στην Αμφίπολη και θα λάβει πληροφορίες για τον τρόπο που οι αρχαίοι τιμούσαν τους νεκρούς τους. Θα εκπλαγεί ευχάριστα!»

Γιατί κάποιος να επιλέξει το συγκεκριμένο βιβλίο τώρα το καλοκαίρι ανάμεσα στους δεκάδες τίτλους που κυκλοφορούν;

«Το ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΑΜΦΙΠΟΛΗ είναι ένα βιβλίο που αποπνέει Ελλάδα από την πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα. Γιατί κάποιος να επιλέξει ένα

βιβλίο που είναι άσχετο με την όμορφη Ελλάδα μας; Γιατί κάποιος να μην διαβάσει ένα καλό ιστορικό μυθιστόρημα που πέρα από την τέρψη να μην μάθει και πέντε πράγματα για την ιστορία της όμορφης χώρα μας; Τούτο είναι ένα βιβλίο που μας δίνει όλα αυτά και πολλά περισσότερα. Αγωνία, απαντήσεις σε ερωτήματα για την ανθρώπινη φύση, για τον τρόπο σκέψης των προγόνων μας, για την ίδια τη ζωή».

Τέλος, «Εγκλημα στην Αρχαία Αμφίπολη» ποια είναι η δικιά σας άποψη πάνω στις ανακαλύψεις που έγιναν πέρυσι και αν πιστεύετε πως η Αμφίπολη είναι σημαντικό κοίτασμα του πολιτισμού και της αρχαίας Ιστορίας και γιατί;

«Πράγματι η Αρχαία Αμφίπολη είναι ένα κοίτασμα πολιτισμού για όλη την Ελλάδα και τον κόσμο γενικότερα. Προσωπική μου άποψη είναι ότι έχουμε πολλά ακόμα να δούμε και να μάθουμε από τον τύμβο της Αμφίπολης. Επίσης πιστεύω ότι χρησιμοποιήθηκε διαχρονικά από τους προγόνους μας, εξού και τα υπολείμματα από πέντε σκελετούς. Αλλά ας έχουμε λίγη υπομονή, μέχρι να έρθουν οι επίσημες ανακοινώσεις από τους αρχαιολόγους σχετικά με τον τύμβο, οπότε κι θα λυθούν πολλές απορίες μας».

Λίγα λόγια για το βιβλίο

432 π.Χ. Ο Αλέξανδρος ο Αθηναίος, αριστοκράτης και ανώτατος δικαστικός, μεταβαίνει στην Αμφίπολη με εντολή να ελέγξει τη λειτουργία του δικαστικού συστήματος της νέας αποικίας των Αθηναίων στη Μακεδονία.

Κάποια μέρα δέχεται πρόσκληση από έναν φίλο του να παραστεί σε διήμερο συμπόσιο σε μια τεράστια βίλα έξω από την πόλη. Εκεί θα γνωρίσει πολλούς ανθρώπους και μια όμορφη δούλα, την Ευμορφία, που θα τον ερωτευτεί. Για δυο μέρες θα αφηθεί στη διασκέδαση και στον έρωτα, όμως την επομένη θα τον ξυπνήσουν ουρλιαχτά απελπισίας και κραυγές πόνου. Θα σπεύσει και θα βρεθεί μπροστά στα πτώματα κάποιων συνδαιτυμόνων του. Αμέσως θα ξεκινήσει εντατικές έρευνες και ανακρίσεις.

Πολύ γρήγορα θα συνειδητοποιήσει ότι αρκετοί είχαν σοβαρότατα κίνητρα για να διαπράξουν φόνο και να επωφεληθούν με διάφορους τρόπους. Αυτό όμως που ο Αλέξανδρος δεν υποπτεύεται είναι ότι ο δολοφόνος τον παρακολουθεί συνεχώς και, παραδόξως, οδηγεί τα βήματά του. Προς τα πού άραγε; Στον θάνατό του;

Η αρχαία Αμφίπολη ξαναζεί μέσα στις σελίδες αυτής της ιστορίας μυστηρίου και έρωτα με καταιγιστικούς ρυθμούς δράσης και απρόβλεπτες εξελίξεις.

Δύο λόγια και από τον συγγραφέα

«Το βιβλίο τούτο κυριολεκτικά αναπνέει στους ρυθμούς και τους ήχους της αρχαίας Ελλάδας. Στις σελίδες του αναδύεται από το παρελθόν η Αρχαία Αμφίπολη τυλιγμένη στην αχλή του μυστηρίου που έπλεξα ως μυθιστοριογράφος, θέλοντας έτσι με τον δικό μου τρόπο να αναβιώσω την ιστορία της και να την παρουσιάσω στον σύγχρονο Έλληνα αναγνώστη ως μία θαυμαστή ψηφίδα του αρχαίου ελληνικού κόσμου»